

Elvis Lever !

Elvis ? Blev han ikke samlet op af en UFO i '77 ? Nej Elvis lever og har det godt ... dog er min udgave af den store stjerne nærmere beslægtet med stjernekonstellationen Sirius, end stjernen på Broadways fliser.

Elvis anno 2006 er 26 kg rendyrket glad, red tri Aussie med en noget genstridig pels. Han er lykkeligvis uden stjernenykker, nå ja næsten da, og har et dejligt roligt sind. Elvis er min gode ven, træningskammerat, og fuldgældigt medlem af vores lille familie. Uden ham, var min verden noget mere fattig.

Vi har fokuseret karrieren som sportshund og fører i DcH lydighed, hvilket vi indtil videre har været godt tilfredse med. Vi har dog snuset lidt til agility, hyrning samt Rally O men har indtil videre vendt poten ned ad, til fordel for traditionel lydighed. Jeg skal ikke udtale mig negativt om andre foreningers programmer men blot udtrykke min glæde ved de frie øvelser som der er i DcH.

For sæsonen 2006 var målet for Elvis og jeg, at få en oprykning til DcH B-klassen. Lad det med det samme være sagt, at konkurrence egentligt ikke er noget for mig, jeg bliver meget nervøs, hvilket resulterer i dårlig nattesøvn (for hele familien), hyppige toiletbesøg og et overforbrug af kaffe. Jeg har forsøgt forskelligt for at bløde op disse problemer, men uden held – de gamle garvede siger at det fortager sig med tiden – jeg venter stadig.

Egentlig har jeg et akavet forhold til det at gå til konkurrence, for formålet med hundetræningen er for mig, er at have det sjovt og nyde samvær og samarbejde med min hund, samt naturligvis det gode kammeratskab med andre hundeførere.

Der er dog en sær selvmodsigtelse i modstanden mod konkurrence, for hvor jeg på den ene side hellere var den foruden, med nervøsitet og dårligere samarbejde med Elvis til følge, er der alligevel en stor tilfredsstillelse når det går godt. Det er nok grunden til at vi alligevel har valgt at konkurrere. Med oprykningen til B-rækken får man da også mulighed for at træne spor, en disciplin Elvis holder meget af, ja faktisk så meget at han insisterer på at ignorere de dumme genstande hans hundefar konstant har lagt på sporet, men heldigvis kan man jo bare gå uden om.

Konkurrencerne var i starten lidt skræmmende, og det var tydeligt at mange af hundeførere var garvede og havde deltaget i utallige stævner. Vi, de få C-hundeførere, tumlede rundt som skolebørn første dag i skolen, vi viste ikke hvor vi skulle være, og skulle på toilettet på de mest umulige tidspunkter. Vi klyngede os konstant til hinanden for, i desperationens stund, at få et fast holdepunkt, ud af denne desperation voksede en god følelse af fællesskab, og jeg har haft mange gode oplevelser fra konkurrencer. Alle hepper på alle, og man kan være rolig for der er altid en af de andre som holder øje med at man ikke kommer for sent til næste prøve. Særlig dejligt er det naturligvis når en racefælle gør det godt. I den forbindelse kunne det være hyggeligt hvis flere Aussier mødte op til konkurrence i DcH, og dermed udbrede kendskabet til racen - vi der er der, holder sammen.

Tiden i C-rækken ser de fleste primært som oplæring af hundeføreren, og dommerne er da også gode til at råde og vejlede, om end de til tider kan virke belastende. En ting er sikkert man lærer hurtigt at hade ordene "Ja tak" – men med tiden, bliver man mere tilfreds med disse ord, da de så har det med at komme senere i øvelserne, og indikerer dermed en veludført øvelse.

Det er min påstand at hundene hurtigt har lært øvelserne, og udmærket kunne gennemføre dem korrekt. Uheldigvis har vi hundefører det med at blande os på de mest trossede tidspunkter og måder. Da hunden som udgangspunkt gerne vil behage os, tænker den .. "Har han ændret øvelsen igen ? Nå, han får det som han vil have". Som året er gået er jeg blevet klogere og gør meget for at fastholde rutiner og kommandoer under øvelserne, jeg sætter dog altid stor pris på de frie øvelser, for dér kan Elvis nemlig arbejde (næsten) uden min indblanding, og han elsker det.

Elvis er jo kun 2½ år nu, og det har for ham betydet at foråret og sommeren stod i den psykiske modnings tegn. For at det ikke var nok, så købte hans hundemor en lille black tri legekammerat, Aussien Curie, hende han har stort ansvar i opdragelsen af. Om glæden ved de at betragte dem, og deres interaktion, kunne man skrive mange sider – jeg skal her blot konstatere, at det at få en lillesøster skærpede modningen, og gjorde Elvis voksen.

Det var en kærkommen håndsrekning, og det var tydeligt at vi som et team, var meget mere harmoniske efter sommerferien. At jeg selv havde fået mere styr på nerverne, og efterhånden havde fået rettet de fleste førerfejl, er ikke uden indflydelse på resultatet.

Til Sjællandsmesterskabet i Frederikssund oprand endelig dagen hvor vi gennemførte en velgennemført konkurrence med en perfekt rundering .. ja jeg blev faktisk så glad at jeg fik tårer i øjnene, eller måske var det alle de kvindelige hormoner i luften ? Selvsagt blev vejen lagt forbi McDonalds på vejen hjem – sådan en adfærd skal belønnes. I Holbæk ugen efter blev der smedet mens jernet var varmt, og oprykningen var en realitet. Nu her bagefter kan det være svært at forstå at jeg til tider tvivlede kraftigt på om det nogensinde skulle ske. Hvem ved måske opstår der et de ja vu, næste år ?

Om fremtiden bringer en oprykning til A-rækken er ikke godt at vide, foreløbigt har vi mere end nok at beskæftige os med i B-rækken, og jeg regner ikke med at gå til konkurrence før efteråret 2007. I mellemtiden vil vi nyde at lære nye ting, og dette gerne krydret med andre og nye former for hundetræning. Vi har i efteråret fulgt et Rally O hold i DcH-regi, til stor glæde for os begge, og en enkelt gang har vi prøvet kræfter med Dog Dancing ... for tiden går overvejelserne på at, hvis jeg ellers kan holde til mobningen, kunne det være sjovt at prøve igen. Tænker at jeg kunne overraske med et nummer til Metalica – Yeah !

Vi ses derude!